

3. Ura Boga

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Kaj se je tačas dogajalo v Italiji? Kaj drugega kot to, da se je Jožefmarija, brž ko je zaslutil bližajoče se delo za duše, ponovno znašel v vrtincu aktivnosti.

Tukaj, v Italiji, je slutiti obilno žetev poklicev in dejavnosti,^[1] piše v Madrid junija 1948.

Nedvomno je bilo to več kot zgolj slutnja, saj so jo spremljali obilni sadovi:

Tukaj se kmalu obeta veliko plodovitega dela. Vidi se, da je nastopila ura Boga.^[2]

Tista ***navidezna nedejavnost***, o kateri je ustanovitelj govoril svojim sinovom v centru Città Leonina, je vse bolj razprostirala peruti, ko so v Italiji začeli pritekati v Delo prvi člani. Junija 1948 je že imel majhno skupino Italijanov, ki so pred nedavnim vstopili v Opus Dei. Še isto poletje jih je poslal v Molinoviejo na izobraževalni tečaj, kjer so se lahko srečali z ljudmi iz različnih držav in bolje spoznali Delo. Tisto je bil mednarodni tečaj, na katerem so bili navzoči prvi člani iz Portugalske in Mehike ter celo prvi Irec, ki so predstavljali vesoljnega duha, o katerem jim je govoril oče.^[3] Iz ustanoviteljevih ust so se učili

zgodovino Dela in katekizem Opus Dei. Tisti srečni dnevi so se jim za vedno vtisnili v spomin.

Nasvetov, ki jih je dajal drugim, se je ustanovitelj držal tudi sam. Ko je presodil, da je prišel čas za odprtje mednarodnega študijskega centra, je brez pomišljanja uporabil geslo **začne se, kakor je pač mogoče**. Le nekaj dni po svoji slutnji, da je prišla **ura Boga**, je 29. junija 1948 izdal odlok o ustanovitvi Rimskega kolegija svetega Križa.^[4] To je bila junaška norost, božja in človeška obenem, saj gotovo ni mogel pozabiti, kolikšno breme in kakšen napor zahtevajo tovrstni podvigi.

Namen Rimskega kolegija je bil intenzivno izobraževanje članov Opus Dei iz različnih držav, ki naj bi v Rimu pridobili doktorat iz cerkvenih znanosti, mnogi med njimi naj bi prejeli duhovniško posvečenje ter se vrnili v svoje izvirne dežele. V

ustanoviteljevih mislih se je Rimski kolegij rodil v prav skromnem obsegu: začelo naj bi se z desetimi študenti, od katerih so nazadnje lahko študirali komaj štirje;^[5] njegov edini sedež in zatočišče pa je bil *Pensionato*, kjer trenutno ni bilo prostih sob.^[6] Kot je bilo zapisano v odloku o ustanovitvi, so bili temelji Rimskega kolegija postavljeni v Rimu, da bi se tam zbirali ljudje iz dežel, v katerih je bil navzoč Opus Dei:

Collegium ex omni natione Operis Dei in Urbe constituere decrevimus
[Sklenili smo, da v Rimu postavimo kolegij Opus Dei za vse narodnosti].^[7]

Toda razkorak med dejanskim stanjem in upanjem na razvoj v prihodnosti, o katerem govori odlok, je bil ogromen. V tesni zedinjenosti z Bogom je moral ustanovitelj začutiti, da so tiste slutnje o širitvi v sebi nosile tudi neko prošnjo. In kakor

hitro je uganil njen pomen, se je pognal v izvrševanje te naloge. Ustanovitev Rimskega kolegija je bil še en korak v smeri »romanizacije« Dela in ustanovitelj, ki ni nikdar odlašal z izpolnjevanjem božje volje, je začel iz Rima načrtovati apostolske podvige svetovnih razsežnosti.

Dne 2. julija, še isti teden, ko je bil izdan odlok o Rimskem kolegiju, je odpotoval v Madrid, kjer se mu je pripetilo nekaj, kar nam kot nalašč lahko pomaga razumeti, kako so se v ustanoviteljevi duši porajale velike odločitve. Nekega dne, ko je šel mimo hiše na Ulici Martínez Campos, v kateri je leta 1933 živel njegova mati in kjer se je srečeval z duhovniki in študenti, je samega sebe presenetil, rekoč:

Kako sem trpel, moj Bog, kako sem trpel!

Vendar se je brž popravil in vzkliknil:

Kako si me moral prenašati, Gospod,
kako si me moral prenašati!

V zvezi s tem pripetljajem je dva dni
pozneje pripomnil:

Sedaj, ko hladnokrvno razmišljam o
tem, menim, da je resnica v obeh
pogledih, ki se med seboj zelo
prepletata.^[8]

Značilnost ustanoviteljevega odnosa
do Boga je bilo pozabljanje na
samega sebe in na svoje interese,
ponižna in odločna pripravljenost za
izpolnjevanje božjih načrtov ter
brezmejna velikodušnost, ki se ni
odločala »hladnokrvno«, marveč
ognjevito in brez oklevanja. O
zadevah je globoko premislil v
meditaciji, in ko jih je pretehtal, je
naglo ukrepal. Velikodušnost ga je
razvnemala do te mere, da se ni
ustavljal ob preračunavanju
morebitnih težav niti ob
domišljajskem ocenjevanju trpljenja,
ki bi ga moral zaradi tega prestati.

Ravnal je skladno s svojim značajem, kakor studenec, ki naglo privre na plan. Samo na ta način je mogoče razumeti količino dela in obljubo novih pustolovščin, ki jo zaobjemajo te vrstice, poslane članom Generalnega sveta dvanajst mesecev po tem, ko je zadonela »ura Boga«:

Predragi! Zelo sem vesel novic, ki mi jih je o vseh vas prinesel Álvaro. Rade volje bi se ta trenutek vrnil v Španijo, ko bi ne videl z vso jasnostjo, da me tukaj čaka veliko dela, ki ga ne smem odlagati: [...] ta bodoča centralna hiša in Rimski kolegij sta odločilnega pomena; za Italijo pa so oba študijska centra in dom duhovnih vaj prav tako pomembni. Poleg tega je dobro, da spoznam vse te italijanske fante, če bomo avgusta končno lahko imeli tečaje v Castalgandolfu. To še ni vse, kajti so še druge, izredno pomembne reči, s katerimi se hvala Bogu ukvarja in zanje prav dobro skrbi Álvaro, ki

nosi tolikšno breme – že samo zaradi zadev v zvezi z Delom, brez upoštevanja njegovih uradnih zadolžitev –, da je kaj takega mogoče nositi samo s pomočjo božje milosti ter z razumom in voljo, kakršno ima On.^[9]

* * *

Ko je bil obdan z mladimi, ki so zahajali v *Pensionato*, se je Jožefmarija brez posebnega truda počutil kot Rimljan. V Rim ga je privedel tok apostolske širitve Opus Dei, zato se mu ni bilo težko privaditi na življenje v bratski deželi.^[10] Ljubil je Italijo, ki je bila domovina mnogih njegovih duhovnih otrok, in zaradi ljubezni do te dežele je v srcu doživljal grenke trenutke njene zgodovine. Težka so bila povojna leta:

V teh trenutkih, ko je razdejanje zadnje vojne še zelo vidno, piše članom Dela leta 1948, se prav

opazno pojavljajo nove razmere in na žalost tudi rešitve, ki zanikajo Boga, ki sejejo sovraštvo in naposled prevzamejo celotne narode. Pravim vam, da sta tako nacionalizem kot razredni boj v svojem bistvu protikrščanska. Kajti vsi smo otroci enega samega Boga, qui omnes homines vult salvos fieri (1 Tim 2,4), ki hoče, da bi se vsi ljudje rešili.^[11]

Dejansko so volitve meseca aprila 1948 bile eden izmed najbolj kritičnih trenutkov italijanske povojne zgodovine. Celoten narod, če uporabimo besede Pija XII., se je znašel »v popolni preobrazbi časov, kar je od glave in udov krščanstva zahtevalo skrajno čuječnost, neutrudno pozornost in nesebično ravnanje«. ^[12]

Odkar so prvi italijanski študentje obiskali *Pensionato*, jim je oče polagoma predajal duha Opus Dei. Iz njegovih ust so prihajale iste besede

in isti nauk, kot so ga v samih začetkih Dela poslušali prvi, ki so njegovemu sporočilu sledili v Madridu:

Imate obveznost, otroci moji, da dajete zgled na vseh področjih, tudi kot državljani. Prizadevati si morate za izpolnjevanje svojih dolžnosti in za uveljavljanje svojih pravic.^[13]

Kadar so ga spraševali o razmerah v Italiji, je zagovarjal svobodo, ki jo glede političnih zadev uživa vsak kristjan. Od očeta so se naučili, da je nekaj svoboda v stvareh, ki so prepuščene prosti presoji, nekaj povsem drugega pa prostovoljna pritrditev cerkvenemu nauku, kadar to zahtevajo cerkveno učiteljstvo, katoliška vera in morala. Kajti samo Cerkev sme izdajati konkretne smernice za ravnanje oziroma omejevati svobodo katoličanov glede časnih vprašanj. Toda to velja le v izrednih primerih ali v posebej

težkih zgodovinskih okoliščinah.

»Oče ni razpravljaj, ni hotel razpravljati niti dajati nasvetov glede dogodkov italijanske politike. Bilo je očitno, da se je gibal na višji ravni in da je postavljaj merila, veljavna za vse čase in za vsakršne okoliščine.«^[14]

A medtem ko je po eni strani vztrajaj pri svobodi izbire, znanstvene ali politične, pa je po drugi strani trdil, da neudeležba pri družbenih zadevah predstavljaj krivdo, ki v določenih okoliščinah lahko postane tudi velika. Eden izmed takšnih izrednih primerov so bile volitve aprila 1948.^[15] Vzdržati se glasovanja je pomenilo zavzeti stališče. Ob tisti priložnosti je Jožefmarija ponovno spomnil na stanje v Španiji leta 1936: na oblikovanje Ljudske fronte, ki je prevzela oblast, na bolečo izkušnjo preganjanja, na številna mučeništva in razbesnelo ateistično barbarstvo.

[16]

* * *

Ko je oče junija 1946 prvič stopil na italijanska tla, je v državi vladalo hudo opustošenje, ki ga je povzročila vojna. Malo pred njegovim prihodom je bila 2. junija na referendumu izglasovana republika in izvoljena ustavodajna skupščina. Odtlej so bile sile, ki so se v preteklosti skupaj borile proti fašističnemu režimu, razdeljene glede na svoje cilje in strankarske programe.

Nasprotujočima si političnima poloma je sledila porazdelitev med nekdanje vojne zaveznike: na eni strani Rusija, na drugi zahodne demokracije. To je bilo obdobje De Gasperijeve vlade, ki je uvedla ostre ukrepe za ohranitev reda v državi. Leta 1947 je De Gasperi obiskal Združene države, pridobil gospodarsko pomoč (Marshallov načrt) in 10. februarja podpisal mirovni sporazum, ratificiran poleti istega leta v Parizu. Gmotne razmere so bile takrat težke: visoka inflacija

in velika brezposelnost, ki so jo spremljali nasilni družbeni nemiri.

Proti koncu leta 1947 je ustavodajna skupščina končala svoje delo in 1. januarja 1948 je stopila v veljavo nova ustava. Splošne volitve so bile sklicane za 18. april 1948. En pol je predstavljala Krščanska demokracija, ključna stranka, na kateri je slonela De Gasperijeva oblast. Tej so se zoperstavili komunisti in socialisti ter se povezali v Ljudsko demokratično fronto. Tiste volitve so brez dvoma imele posebno težo: v igri je bila prihodnost nekega krščanskega naroda in celo neodvisnost Cerkve. Njihov izid je bil odločilnega pomena.

Predhodni dogodki, ki so leta 1948 privedli do blokade Berlina in do hladne vojne, so bili svarilni klic pred tem, kar bi se lahko zgodilo, če bi komunistične stranke imele v rokah vajeti oblasti. In kakšna bi bila

potem usoda Cerkve? Dovolj je, če pomislimo na to, kar se je dogajalo v državah za železno zaveso: versko preganjanje, kratenje svoboščin, aretacije, trpinčenje, osamitev in morda tudi mučeniške smrti.

Papež je tedaj, ne oziraje se na lažnive komunistične obljube o spoštovanju vere, opomnil vernike na tveganje, ki je grozilo celotnemu narodu, in na resno nevarnost, da pride do uvedbe marksistične diktature. V tonu, ki je vpijoče opozarjal na resnost situacije, je Pij XII. izjavil, da »je nastopil odločilni trenutek krščanske vesti«. ^[17]

Oče je molil in nagovarjal svoje duhovne otroke k molitvi za ta papežev namen, da v Italiji ne bi prišlo do izgube miru in verske svobode, ter jih spodbujal, naj pomagajo pri kampanji, kakor se je vsakemu od njih zdelo primerno, in pri tem spoštoval svobodo glede

načina, kako v praksi udejanjati
napotke cerkvenega učiteljstva.^[18]

Ko se je Jožefmarija sredi predvolilne
kampanje pripravljaj na potovanje v
Španijo, je takole pisal članom
Generalnega sveta:

Zelo moramo biti hvaležni Bogu za to
potovanje. Vendar odhajam s težkim
srcem: v Italiji vlada razburkano
stanje in Rusi tukaj pošteno mešajo
blato. In tukaj je Peter. Veliko prošite,
da se ne bi v tem Rimu skalil mir.^[19]

Iz Madrida je nemiren spremljal
potek volitev. (***Silno me skrbi za
Rim in za Italijo***, je govoril Álvaro.)

^[20] In kakor hitro je bil seznanjen z
volilnim izidom, se je s pismom
obrnij na monsinjorja Montinija:

V Madridu, kjer se trenutno mudim,
sem z velikim veseljem izvedel za
izid volitev v Italiji. Ne morete si
predstavljati, ekscelenca, koliko sem

molil h Gospodu in kako sem druge spodbujal k molitvi za ta namen.^[21]

Pismo je sklenil s prošnjo, naj svetemu očetu sporoči, ***da se Opus Dei in ta grešnik iskreno veselita ob izidu volitev.***^[22]

* * *

S tem ko je ustanovitelj poskušal romanizirati duše članov Opus Dei, jim je želel odstirati nova obzorja ter presegati nacionalizme in omejene lokalne interese. Tako je njegovo apostolsko hrepenenje zaobjemalo ves svet, pri tem pa ni pozabil, da je središče krščanstva, vrhovna oblast, v Rimu. »Rimskost«, ki jo je hotel vsaditi vanje, je bila ravno njegova lastna ljubezen in zvestoba svetemu očetu,^[23] ljubezen do papeža, ki je presegala človeške napake in šibkosti^[24] (z besedami svete Katarine Sienske ga je rad imenoval *il dolce Cristo in terra*, sladki Kristus na zemlji). Prek osebnih stikov in z

zgledom svojega življenja je na svoje duhovne otroke prenašal prisrčni čut »rimskega«:

Učil sem vas ljubiti pridevek rimski, s katerim smo ozaljšani otroci edine in resnične Cerkve, in pripravljen sem to oznanjati ter romanizirati vse duše, kolikor morem. Kako hrepenim, da bi kmalu, na stalen in urejen način, lahko začeli prihajati v Rim mnogi moji sinovi in hčere ter se potem v svoje regije vračali s srcem, ki bo bolj vneto v ljubezni do Cerkve in bolj rimsko!

Moramo se romanizirati, vam pravim. Ampak del tega je tudi priprava duše na to, da nobena podlost, ki bi ji bili priča, ne bi omajala njene vere. Poznavanje tega vam bo pomagalo, da vam nikdar ne bo v pohujšanje, če vam bodo kdaj na uho prišle tovrstne novice. Poleg tega vam bo pomagalo še bolj ljubiti sveto Cerkev, Kristusovo Nevesto, in čutili

boste spodbudo, da – kakor dobri Noetovi sinovi – s plaščem ljubezni in obzirnosti pokrijete napake, ki bi jih opazili v članih božjega ljudstva.^[25]

V *Pensionatu* jim je govoril o daljnih deželah in o državah onkraj morja, v katere se bodo prav kmalu podali. Vse to ni bila neuresničljiva utvara, saj so nekateri člani Dela že prebivali v Parizu, Londonu in Dublinu, drugi pa so se pripravljali na selitev v Združene države, Mehiko in Čile ... Da jih je bilo malo? To je ustanovitelj že vedel. Tudi numerarij pomočnic ni bilo takrat v Delu niti ducat. A kljub temu je tistim trem ali štirim, ki so prebivale tam blizu, v stari vratarnici Ville Tevere, oče zagotavljal:

Če mi boste ve, prvih dvanajst, ostale zveste, bomo lahko šli kamorkoli: na Japonsko, v Afriko, Ameriko, Oceanijo, kamorkoli.^[26]

To je bilo mogoče reči tudi o italijanskih numerarijih in

numerarijah, ki ravno tako niso presegali tega števila.^[27] Ustanovitelj seveda ni bil prevzet zaradi števil, pač pa je bil navdušen nad njihovim bojem za notranjo rast in nad velikodušnim odzivom na prejeto milost, ki je bila obilna. V Delu bo ljudi sicer vedno primanjkovalo in gmotna sredstva bodo zelo omejena, vendar je oče, ko je svojim hčeram govoril o širitvi po vsem svetu, nazadnje še dodal: ***Ve boste imele več milosti, tiste, ki bodo prišle pozneje, pa bodo imele več gmotnih sredstev.***^[28]

Mimogrede velja omeniti, da je med milosti, ki jih je Bog naklanjal v prvih časih, spadalo to, da so očeta – ne da bi v tem videli kaj čudežnega – prav dobro razumeli ljudje, ki so ga slišali govoriti v španščini, četudi tega jezika niso znali. Podoben dar razumevanja je imel tudi oče. Kar pripoveduje msgr. Luigi Tirelli o zgodnjih časih v *Pensionatu*, bi lahko

rekli tudi o drugih ljudeh in drugih obdobjih ustanoviteljevega življenja:

»Poslušal sem očeta v letih 1948 in 1949, ko še nisem znal španskega jezika, ki sem se ga naučil pozneje, in bil sem presenečen, ker sem uspel razumeti, kar je govoril v svojem jeziku. Ta fenomen, ki sem se ga začel zavedati šele čez čas, je mogoče pojasniti z njegovo izredno komunikacijsko sposobnostjo; lahko bi rekli, da je govoril z vsem svojim bitjem. Tisto je bilo kakor božji ogenj, pravi 'dar jezikov', kajti pomena besed nisem poznal, a sem kljub temu doumel njegov govor.

To sem poskusil tudi z drugimi ljudmi, vendar se nisem uspel sporazumeti na enak način. Verjetno mu je poleg velike umske jasnosti Gospod naklonil tudi dar razumljivosti na podlagi dobrega, ki ga je vzbujal v dušah.«^[29]

Sredi nenehnega izčrpavajočega dela – sestavljanje dokumentov, vodenje Dela, korespondenca in druge naloge – je znaten del dneva posvečal zasebnemu kramljanju s svojimi sinovi ali njihovimi prijatelji. Včasih, kadar je začutil potrebo po tem, da »se stvari usedejo«^[30] in da si ustvari celostno sliko o zadevi, s katero se je ukvarjal, je šel na kratko vožnjo z avtomobilom v spremstvu Álvara ali koga iz *Pensionata*. Včasih pa je zaradi pogostih težav, povezanih s sladkorno boleznijo, moral ostati v postelji. Tudi tedaj je obiske svojih otrok izkoriščal za to, da jih je še naprej vzgajal, na primer tako, da jih je že na začetku pozdravil z vprašanjem: ***Koliko dejanj ljubezni do Boga si storil danes zjutraj?***^[31] – in tako je, ne da bi čakal na odgovor, pošteno vstopil v področje zaupnosti.

Večkrat je Jožefmarija zatrdil, da ni in da noče biti kakor legendarni kapitan Araña, ki je svoje ljudi

pošiljal v tvegane pustolovščine, sam pa zmeraj ostal na kopnem. Oče je rad prevzel naporno odgovornost za oranje ledine. Če je bilo treba odpreti nov center, je najprej za dovoljenje zaprosil krajevnega škofa, kar je bila njegova stalna praksa. In prej ali pozneje je obiskal kakšno Marijino svetišče ali cerkev, da bi ji priporočil bodoče delo v tistem mestu.^[32]

Dne 3. januarja 1948 je poromal k svetišču Matere Božje v Loretu,^[33] teden dni zatem pa je v Álvarovem spremstvu z avtomobilom odpotoval iz Rima; njegov cilj je bil obiskati Katoliško univerzo v Milanu in urediti še nekatere druge opravke. Vreme je bilo mrzlo in deževno, zaradi goste megle so bile ceste slabo prevozne. Enajstega januarja sta prenočila v Pisi in trinajstega sta bila v Milanu.^[34]

Čeprav namen, ki ju je privedel v Milano, ni bil takojšen začetek

dejavnosti v tem mestu, sta iz
vljudnosti obiskala kardinala
Schusterja. Pogovor, sodeč po tem,
kar oče sporoča onim v Madridu, ne
bi mogel biti bolj prisrčen:

Rim, nedelja, 18. januar 1948

Naj Jezus varuje moje sinove.

Predragi! V petek zvečer sva se vrnila
iz Milana. S potovanjem sem zelo
zadovoljen. Kardinal Schuster, ki sva
ga šla samo spoštljivo pozdravit, [...] naju je ljubeznivo sprejel in se zavzel
za to, da tam odpremo hišo: »Venite
[pridite],« je dejal, »saj vas
potrebujem zaradi skrbi za duše, ki
so mi zaupane.« ... Želim vaš nasvet:
razen če menite drugače, bom uredil
formalnosti za hišo v Milanu.^[35]

Pisal je tudi kardinalu in ponovil, kar
je bilo že rečeno med obiskom: da
niso imeli namena začeti v Milanu
tako zgodaj; ***toda beseda vaše
eminence, je za tega***

grešnika božji ukaz, ki ga bom poskusil izpolniti čim prej.^[36]

»Nadvse cenjeni monsinjor,« mu odgovarja kardinal. »Jaz zagotovo ne bom tisti, ki bi prepovedal, da vi in Opus Dei pridete v Milano: *Ostium magnum et adversarii multi ...* Toda Bog ničesar ne naredi napol.«^[37]

V teh pretrganih stavkih sta zgoščena kardinalova skrb in upanje. Po eni strani prodiranje komunizma in preteča nevarnost, da se v državi uvede komunistična diktatura; po drugi pa razveseljiv vtis, ki ga je nanj napravil ustanovitelj Opus Dei, v katerem je videl – to so besede kardinala Schusterja – »eno tistih osebnosti, ki jih Sveti Duh obudi v Cerkvi in ki v njenem življenju pustijo neizbrisno sled. To so ljudje, ki se v zgodovini Cerkve zelo redko pojavijo.«^[38]

* * *

Oče je 16. junija 1948 pisal Pedru Casciaru in mu sporočil, da bo šel čez dva dni na pot po Siciliji in Kalabriji, saj je slutil, da je nastopila **ura Boga** ter obilnega apostolskega dela, takojšnjega in plodovitega.^[39] V takšnih okoliščinah je čutil, da mora nujno spremeniti svoje načrte, o čemer je istega dne obvestil Generalni svet:

Predragi! Še enkrat se povsem jasno vidi, da smo odvisni od Boga in ne moremo do potankosti izpeljati svojih načrtov.

Nadškof mesta Reggio Calabria, msgr. Lanza, nas pričakuje in moramo iti tja, saj je velik prijatelj in zelo naklonjen vsemu delu, ki ga je treba opraviti na jugu Italije.

Tukajšnja huda vročina nam naznanja, kakšna pripeka nas čaka v Kalabriji in na Siciliji. Vendar niti to niti bolj ali manj družbeni razlogi v Španiji ne smejo prekiniti našega

prizadevanja, da bi tukaj razširili Delo. Zatorej – in to je dokončno – bom v Madrid prispel šele v petek, 2. julija.^[40]

Očetovo zdravstveno stanje ni bilo dobro in pričakoval je, da bo vročina zanj prava muka. Vendar je bilo potrebno, da gre čim prej na pot, saj je imel v začetku julija opravke v Španiji. Za širitev po severni Italiji že od pogovora s kardinalom Schusterjem ni bilo več ovir. Sedaj je nameraval odpreti vrata še na jugu, s tem da obišče nadškofa v mestu Reggio Calabria in kardinala Ruffinija v Palermu.

V petek, 18. junija, ob četrth čez štiri zjutraj sta oče in Álvaro maševala v *Pensionatu*. Ob petih sta se odpravila na pot v starem in izdelanem avtomobilu znamke *Aprilia*, v rimski četrti Trastevere je prisedel msgr. Dionisi, dober prijatelj nadškofa v Reggio Calabrii, nato pa so skupaj

krenili proti jugu.^[41] Spredaj je za volanom sedel Alberto Taboada in zraven njega Luigi Tirelli. Na zadnjih sedežih so se skupaj z nekaj kosi prtljage stiskali trije duhovniki. Malo naprej od Neaplja se je oče začel počutiti slabo in je prosil, naj mu pustijo, da si po kosilu nekoliko odpočije. Nato so pot nadaljevali po obalni cesti. V avtu je bilo vroče kot v peči, cesta je bila razdejana zaradi vojne in nekateri mostovi, čez katere so se peljali, so bili pontonski. Medtem ko so se prebijali skozi oblake prahu in je vozilo poskakovalo po luknjasti cesti, je oče prepeval in prepeval. Tako navdušeno je pel, da se je monsinjorju Dionisiju na tistem potovanju v spomin vtisnilo predvsem izjemno ustanoviteljevo veselje. Ob enih ponoči jim je uspelo najti pet prostih postelj v nekem prenočišču v vasi Scalea.

V zgodnjih jutranjih urah so se odpravili v kraj Paola, kjer je oče daroval mašo v cerkvi sv. Frančiška. Tistega dne, v soboto, 19. junija, jih je v Reggio na večerji gostil nadškof, msgr. Lanza, kateremu je Jožefmarija z vsem navdušenjem spregovoril o Delu.

V nedeljo so z ladjo prečkali Mesinski preliv in zvečer prispeli v Catanio. Oče je bil izmučen. Nameraval je brez večerje oditi k počitku, ko se je v hotelu pojavil župnik cerkve *Nostra Signora della Mercede*, gospod Ricceri, s katerim so bili tam dogovorjeni. Oče se je odrekel postelji, se vrnil k večerji ter s svojim veselim kramljanjem poskrbel za prijetno vzdušje pri mizi.

Naslednje jutro so po maši v cerkvi gospoda Riccerija zajtrkovali in župnik je z najboljšim namenom svoje goste povabil, da se povzpnejo na Etno, nezavedajoč se, da so imeli

za seboj dva dneva vožnje in da se oče ni dobro počutil. Ustavili so se točno na mestu, kjer je leta 1886 tok žareče lave, ki je grozil Catanii, obstal, potem ko je tamkajšnji nadškof, kardinal Dusmet, tam razgrnil pajčolan svete Agate, zavetnice mesta. To je bilo dejanje globoke vere, ki ga je oče nekajkrat omenil, ko se je spominjal tega potovanja.

Gospod Ricceri je slišal očeta govoriti o Delu in o apostolskih razlogih tistega potovanja po Kalabriji in Siciliji. Pogovor o tem se je nadaljeval med kosilom. Ricceri je očeta poslušal s takšnim občudovanjem in zadovoljstvom, da mu trideset let pozneje, ko je pripovedoval o doživetju tistega obeda, ni bilo treba prav nič obujati tega, kar je živo nosil v spominu. To je njegovo pričevanje:

»Prevzet nad lepoto te ustanove sem vztrajno prosil očeta, naj v Catanii odpre kak študentski dom Opus Dei, ter mu zagotavljal, da mu bom na vsak način pomagal, saj sem bil župnik ene izmed središčnih župnij v mestu in tudi pomočnik Italijanske katoliške univerzitetne federacije.

Oče se je izmikal odgovoru, potem pa mi je na moje vztrajno prigovarjanje odvrnil: ***Če bi vi ostali v Catanii, bi me vaša pomoč spodbudila, da bi tukaj odprl študentski dom. Ampak vi boste odšli od tod. Kako mi boste potem lahko pomagali?***

Dejal sem mu, da nisem imel nikakršnega namena oditi iz Catanie, on pa se je zazrl vame s prodornim pogledom in dodal: ***Bodite prepričani, da boste čez nekaj let posvečeni v škofa in boste morali Catanio zapustiti.***

Te besede sem vzel kakor izrečene v šali, toda dejstva so leta 1957 potrdila, da so bile preroške.«^[42]

Zunaj je lilo kot iz škafa. Očetu zdravje ni dopuščalo, da bi ostal v Palermu in obiskal kardinala Ruffinija. Vstali so od mize, sedli v avto in se podali na pot nazaj. V sredo, 23. junija, so bili zopet v Rimu.

* * *

Drugo polovico leta 1948 (od 2. julija do 30. decembra) je ustanovitelj preživel v Španiji, zaposlen z različnimi obveznostmi, predvsem z vodenjem Dela, z izobraževanjem svojih otrok in obiskovanjem cerkvenih dostojanstvenikov. Ker je bil izredno preudaren in stvari ni prepuščal naključju, jih je že meseca februarja opomnil, da je **treba razmišljati o načrtovanju dela v poletnih mesecih.**^[43] Čeprav so v hiši Molinoviejo še vedno potekala gradbena dela in ni bilo elektrike, je

nameraval tam organizirati več izobraževalnih tečajev, en tako imenovani *delovni teden* ter srečanja z duhovniki. Imel je tudi namen za kratek čas obiskati Madrid, in ko je o tem premišljeval, mu je na misel prišla slika »Solze sv. Petra«, ki je visela v njegovi sobi v centru Diego de León. Potrt kratkonog petelin na tisti sliki je predstavljal apostolovo skesanost v noči, ko so prijeli Jezusa. ***Kako vseč bi mi bilo, piše direktorju centra, če bi jerebico sv. Petra, ki je v moji sobi, našel spremenjeno v petelina! Pa tudi apostolu bi prišla prav kakšna retuša ...^[44]***

Marca je člane Generalnega sveta znova spomnil, da bodo tisto poletje imeli veliko dela, tako z ljudmi kot z obnovo hiše: ***Zdaj smo v mesecu marcu in res bi bila škoda, če do junija ne bi dobili elektrike in bazena v Molinovieju.^[45]***

Ko je julija tja prišel oče, je bilo vsepovsod še polno gradbenih odrov, zidarjev, pleskarjev in soboslikarjev, ki so imeli polne roke dela z dekoracijo kapele, Marijine kapelice na vrtu, hodnikov in jedilnice. Kljub naglici in silnemu prizadevanju, da bi bilo vse že končano, je tisti kraj še nekaj časa dajal videz gradbišča. Zato je kmalu po prihodu v Molinoviejo, ko je pisal svojim sinovom v Rim, takole strnil svoje vtise: ***Veliko dela, delavcev, prahu in hrepenenja, da bi ta hiša bila dokončana. Včasih pomislim, da me bo zidarjenje spremljalo vse do smrti.***^[46]

Administracija, ki je skrbela za gospodinjstvo, se je znašla v precej nespodbudnem položaju. Hiša je bila polna stanovalcev, oskrba in nakupovanje kakršnihkoli predmetov ali naprav pa nadvse težavno, saj je bilo to samotno posestvo sredi polja. Delalo se je ob svetlobi petrolejk, ker električna

napeljava še vedno ni bila dokončana. Nekatera opravila, na primer likanje naškrobljenih korporalov in oltarnih prtov, so zahtevala skrajno previdnost, da ne bi na beli tkanini pristali drobci pepela, ki so zlahka odpadali z likalnikov, starih naprav na žareče oglje. Ženske v administraciji so se zavedale, da je njihovo tiho in obzirno delo – apostolat vseh apostolatov – imelo velik učinek na razvoj Opus Dei. V tisti hiši se je poleti 1948 zvrstilo precejšnje število članov Dela, ki so se izobraževali in se učili neposredno od ustanovitelja.

Oče je večkrat prihajal v prostore administracije, da bi svoje hčere spodbudil in jih obenem spomnil, v kakšnem duhu naj se spoprijemajo s težavami. ***V vojni kot v vojni,***^[47] jim je govoril. Nekega dne se je nepričakovano pojavil v nekem prehodnem prostoru, kjer so bila tla mokra in lepljiva. Tedaj jim je na

jasen način in z dejanjem zadoščevanja, ki je odsevalo njegovo veliko trpljenje, pokazal, kako zelo je bila takšna neskrbnost pri delu Gospodu neprijetna.^[48]

Udeleženci tečajev v Molinovieju, ki so poleti drug za drugim prihajali v tisto hišo, so iz njegovih ust prejeli nauk in duha Dela: pri meditacijah v kapeli, v njegovih nagovorih in razlagah, ki so jih poslušali sede v krogu, v senci košate platane ob hišnem vhodu, ter pri klepetih po kosilu ali večerji. Oče se je kot učitelj in vzgojitelj razdal z vsem svojim bitjem. Od njega so se učili, kako je mogoče pozdrav pospremiti z nasmehom, kako se lahko ukaz odene v prijazne besede in kako se z rahločutnostjo izreče opomin. Celo njegov molk in odsotnost sta jih spodbujala k redu, k delavnosti in k skrbnemu izpolnjevanju obveznosti. Vedel je, da njegovi otroci spremljajo vsako njegovo kretnjo in podrobnost

njegove osebnosti. Če je bila na primer potrebna graja, si ni mogel dovoliti, da bi se za to ne zmenil, kot se mu je pripetilo tistega dne, ko je v prostorih administracije naletel na nesnažen pod, polit z umazano vodo.

Tako je torej ustanovitelj istočasno z razlaganjem nauka ter zgodovine božjih dejanj usmiljenja in previdnosti, ki jih je Gospod naklanjal Delu, svoje otroke na praktičen način učil posvečevati drobne pripetljaje, iz katerih je stkano naše življenje. Pomagal jim je odkrivati napake, zaznavati pomanjkljivosti ter ljubeznivo izostriti čut za majhno in vsakdanje, kot jih je spodbujal v *Poti*:

Vse delajte iz ljubezni. – Tako ni drobnih stvari: vse postane veliko. – Vztrajanje v drobnih stvareh iz ljubezni je junaško.^[49]

Ko je bil končno urejen priklop na električno omrežje, so razsvetljava

pozdravili s slavjem in navdušenjem, vendar petrolejk niso zavrgli, saj so bile prekinitve oskrbe z elektriko pogoste. Svoje delo so končali tudi zidarji. Očeta tisti dan ni bilo v Molinovieju, pričakovali so ga šele zvečer. V želji, da bi ga razveselili, so tisoč in enkrat preverili vsako podrobnost. Vse je bilo popolnoma dovršeno, urejeno, bleščeče čisto. Tik pred očetovim prihodom je na žalost zmanjkalo elektrike. Čeprav je bilo temno, je želel iti na kratek ogled ob soju sveče – ne zato, ker bi hotel nadzirati, ampak samo da bi videl, kako je hiša izgledala. Ta, ki ga je spremljal na obhodu po sobah, se je na tihem veselil, češ da bo oče najbrž opazil le malo pomanjkljivosti.

Takole se spominja tiste izkušnje: »In vendar sem ponoči, v soju sveče, pri prvem ogledu – na očetovo naročilo – mimogrede zabeležil več kot šestdeset podrobnosti, ki jih je bilo treba popraviti.«^[50] (Kot vemo, to ni bila prva tovrstna anekdota in tudi

ne zadnja.) Na osnovi svoje moralne avtoritete je torej mogel dajati nasvete glede pozornosti do detajlov:

Zgrešil si pot, če podcenjuješ drobne stvari.^[51]

Kadar je kdo v hiši odkril večjo ali manjšo okvaro, je dobro vedel, da lahko skladno z navado, ki jo je vpeljal ustanovitelj, v takšnih primerih napiše *listek za popravilo* ali pa pomanjkljivost odpravi sam, če je bilo to seveda v njegovi moči. Tisto poletje 1948 je bil v Molinovieju za gradbena dela in popravila zadolžen Fernando Delapuenta. Tudi ženske, ki so delale v administraciji, so zabeležile, kar je bilo treba popraviti ali dokončati v njihovih prostorih. Po očetovem navodilu so vsi ti zahtevki končali na Fernandovi delovni mizi in ta se je marsikdaj znašel pred celo goro papirjev, ki so se množili hitreje kot strani v *Don Kihotu*. Očetu se je ta izraz zdel zelo zabaven, pripoveduje

Encarnita, in »spodbujal nas je, naj še naprej razsipavamo s to literaturo«.

[52]

Več sto njegovih hčera in sinov se je tam zvrstilo na izobraževalnih tečajih v poletnih mesecih leta 1948. Tisti mladi člani Dela so bili ustanoviteljevo upanje in zagotovilo. ***V Molinovieju, piše svojim rimskim sinovom, se okolje hitro spreminja: sedaj je tam mogoče videti ljudi iz štirih ali petih držav (danes iz petih). Prihodnje leto bo to pravi babilon, vendar poln edinosti.***^[53]

Njegovo bivanje v Molinovieju so vsak mesec prekinila daljša potovanja na sever in jug, v Galicijo in na Portugalsko. Bolj pogosto je hodil v Madrid in marsikatero soboto se je s košaro, polno sendvičev in omlet, odpravil v vojaški tabor za študente La Granja, kjer je bila zbrana lepa skupina njegovih sinov.

Tem aktivnostim je treba dodati še *dvadelovna tedna*, od katerih je bil eden organiziran za moške, od 24. do 30. avgusta v Molinovieju, drugi pa je bil namenjen ženskam in je potekal meseca oktobra v hiši Los Rosales.^[54]

* * *

Za novo leto 1949 je bil ponovno v Rimu, in ko je 6. januarja maševal v mali kapeli *Pensionata*, je pred obhajilom svojim italijanskim sinovom spregovoril o tem, da je potrebna popolna izročitev in da bo treba začeti z apostolskimi potovanji po drugih mestih Italije.^[55] Kakor bi hotel pokazati, da ta namig niso bile votle besede, se je oče še isti dan dopoldne sestal z nekaterimi svojimi sinovi – to so bili Álvaro, Salvador Canals, Francesco Angelicchio in Luigi Tirelli –, da bi se z njimi o tem pogovoril. Zatem je vzel kos papirja in na vrhu zapisal:

1. Nadnaravni pogled: a) vsi: več molitve, kakšno posebno mrtvičenje; b) Božja Mati: Marijine podobe; c) držati se običajnih smernic.^[56]

(To je bil svarilni klic, da pred odhodom na pot ne bi pozabili, po kakšnem terenu se gibljejo, h katerim ciljem stremijo in katera so ustrezna sredstva.) Sledilo je nekaj napotkov o apostolskem načrtu tistih potovanj: obisk pri škofu, pogovori z mladimi in z duhovniki, poročilo, ki ga je bilo treba sestaviti po vsakem potovanju, seznam oseb, ki so jih poznali oziroma imeli z njimi prijateljske stike, pisma prijateljem ter slednjič finančni proračun.^[57]

Pisali so svojim prijateljem in govorili z njimi, da bi pridobili naslove poznanih ljudi, potem pa so se nemudoma lotili obhodov po italijanskih univerzitetnih mestih. Kot prvo so v nedeljo, 13. februarja 1949, obiskali Bari. Naslednjo nedeljo

je Álvaro s spremljevalci, namenjenimi v Milano in Torino, zaoral ledino na severu. V nedeljo, 27. februarja, pa so Álvaro, Salvador Canals in Luigi Tirelli, potovali v Palermo in Catanio. Tako so v skupinah po dva ali tri, tedensko ali vsakih štirinajst dni, polagoma širili svoj krog prijateljev v Bariju, Neaplju, Milanu, Torinu, Bologni, Padovi, Pisi, Genovi, Palermu in Catanii.^[58]

Še pred začetkom teh potovanj, 11. februarja, je moral Jožefmarija oditi v Španijo in se ni vrnil v Rim vse do 23. aprila. Tačas so opravili že po pet ali šest obiskov v marsikaterem izmed omenjenih mest. Oče je z vseh koncev Italije prejemal novice o teh apostolskih popotovanjih. Iz Madrida je svoje sinove spremljal ne le domišljjsko in čustveno, temveč tudi s svojim trdom in molitvami. Pri klepetih v hiši Diego de León je gojencem *študijskega centra* govoril o

načrtih in pripovedoval anekdote, ki so jih doživljali na apostolskih potovanjih po različnih italijanskih mestih. Tako kot so pred leti iz Madrida obiskovali španske province, so sedaj ob sobotah popoldne redno iz Rima potovali v Genovo, Bari, Palermo ali Bologno, se v nedeljo srečevali in pogovarjali s prijatelji ali imeli kakšno izobraževalno dejavnost, nato pa se vrnili z večernim vlakom.^[59]

Po dveh letih življenja v *Pensionatu* je ustanovitelj napravil izračun in ugotovil, da ne potrebuje zgolj ene stavbe za centralni sedež Opus Dei v Rimu, marveč kar zajeten seznam novih centrov, in sicer: sedež Generalnega sveta in Centralnega sveta, Rimski kolegij, dva študijska centra v Italiji, dom duhovnih vaj v Castelgandolfu ter štiri centre, strateško razporejene po polotoku, da bi mogel oskrbovati bližnja mesta, ki so jih obiskovali ob koncih tedna.

Delo je napredovalo z božjim korakom in ta korak je bil hiter. Da se to ne bi izgubilo, je oče Álvaro dal tale nasvet: ***Treba je razmisliti v miru in ukrepati naglo.***^[60]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Pismo Joséju Maríi Hernándezu Garnici, EF-480603-3.

^[2] Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-480616-1.

^[3] Med prvimi Italijani so bili: Francesco Angelicchio, Renato Mariani, Luigi Tirelli in Mario Lantini (prim. Francesco Angelicchio, *Sum.* 3505). Prvi, ki je v Rimu zaprosil za sprejem, je bil Vladimir Vince, Hrvat, ki sta ga spoznala José Orlandis in Salvador Canals v

akademskem letu 1943/1944, ko sta študirala na Lateranski univerzi. Po osvoboditvi Rima se je moral iz strahu pred hrvaškimi komunisti skrivati, dokler ni bila leta 1946 neposredna nevarnost mimo in je lahko zaživel normalno življenje. Meseca aprila, ko je bil v Rimu Álvaro del Portillo, je jasno spoznal, da je njegovo mesto v Delu. Pozneje, poleti 1946, se je preselil v Španijo. Prim. José Orlandis Rovira, *Mis recuerdos ...*, *op. cit.*, str. 77–96; in Pismo Álvaro del Portilla, Rim, 17. 5. 1946 (AGP Sec. B1 leg. 3, C-460517-1).

[4] Prim. *Odlok o ustanovitvi Rimskega kolegija sv. Križa* (29. 6. 1948), v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 35*, str. 557.

[5] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-480204-1. Takšen je bil načrt. Dejansko pa, pričuje msgr. Javier Echevarría (*Sum.* 2194), »so

tisto leto študij opravili le štirje gojenci«.

[6] Prim. Ignacio Celaya Urrutia, *Sum.* 5906; Mario Lantini, *Sum.* 3599 in José Luis Múzquiz de Miguel, *Sum.* 5811. V *Pensionatu* zaradi pomanjkanja prostora ni bilo postelj. Leta 1949 so imeli na razpolago tri pograde, zato so nekateri izmenično spali na tleh. Prim. Juan Larrea Holguín, *Sum.* 6025.

[7] *Odlok o ustanovitvi Rimskega kolegija ...*, *op. cit.*

[8] Pismo iz Madrida članom Dela v Rimu, EF-480708-1.

[9] Pismo, EF-490714-1. Álvaro del Portillo je, kot že rečeno, delal na Kongregaciji za redovnike, na oddelku, ki se je ukvarjal s svetnimi ustanovami, in še kot tajnik posebne Komisije za svetne ustanove, ki jo je vzpostavil sveti oče (*Acta Apostolicae Sedis*, XXXIX, 1947, str. 131–132).

[10] Msgr. del Portillo pričuje, da je ustanovitelj »prišel v Italijo v težkih povojnih časih in je zelo trpel, ko je videl tamkajšnje gmotno in duhovno pomanjkanje. Brez vmešavanja v zadeve, ki niso bile v njegovi pristojnosti, je veliko molil za politično stabilnost in gospodarsko prenovo Italije. Naš ustanovitelj je kmalu vzljubil to deželo in se počutil kot posinovljen Italijan« (Álvaro del Portillo, PR, str. 827).

[11] *Pismo 15. 10. 1948, št. 29.*

[12] Pij XII., *Allocutio Summi Pontificis, Acta Apostolicae Sedis*, XL (1948), str. 137–138.

[13] *Pismo 9. 1. 1932, št. 35; prim. tudi Ignacio Celaya Urrutia, Sum. 5911.*

[14] Luigi Tirelli, RHF, T-06143, str. 781. »Če se kot Španec,« pravi msgr. Echevarría, »nikoli ni vmešaval v časne zadeve v Španiji, se je še toliko obzirneje, če je to sploh mogoče,

vzdržal tega, da bi podajal svoje mnenje o italijanskih političnih razmerah. V teku svojega življenja je velikokrat ponovil, da je hvaležen za gostoljubje, ki ga je bil od vsega začetka deležen v tej deželi, in ljudi okrog sebe je vabil, naj tako kot on molijo za blaginjo italijanskega naroda ter za dobro vodenje javnih zadev s strani državnikov« (Javier Echevarría, *Sum*. 2250).

^[15] Prim. Francesco Angelicchio, *Sum*. 3509. Ta priča pravi, da je ustanovitelj želel, »naj mu priskrbim celotno zbirko manifestov proti volilni neudeležbi, ki jih je sestavil *Comitato Civico*, da bi jih lahko predstavil še v drugih državah« (*prav tam*). O pomenu in resnosti volitev 18. aprila 1948: prim. Federico Orlando, *18 aprile: così ci salvammo*, Rim 1988.

^[16] Prim. Francesco Angelicchio, PR, str. 304.

[17] Pij XII., *Allocutio ...*, *op. cit.*, str. 138.

[18] Nekateri so se na primer odločili, da bodo lepili propagandne plakate. Prim. Francesco Angelicchio, *Sum.* 3509.

[19] Pismo, EF-480318-1.

[20] Pismo iz Madrida, EF-480408-1.

[21] Pismo iz Madrida msgr. Giovanniju Battisti Montiniju, EF-480421-2.

[22] *Prav tam. Prejmite, eminenca, moje pričevanje radosti ob zmagi Boga v Italiji, doseženi 18. tega meseca*, je prav tako iz Madrida pisal milanskemu kardinalu Alfredu Ildefonsu Schusterju (prim. Pismo iz Madrida, EF-480424-1).

[23] Prim. Francesco Angelicchio, *Sum.* 3504.

[24] Se pravi globlja in bolj teološka ljubezen, ki se ne ozira na minljive občutke navdušenja ali simpatije. V mislih se je vračal k svoji prvi noči v Rimu – ki jo je prečul v molitvi, s pogledom, uprtim v papeževe sobane – ter pripovedoval o tem, kar se je zgodilo potem in je bilo zanj poučen nauk: ***Pozneje sem bil tako naiven, da sem to zaupal nekemu – staremu prelatu v rimski kuriji – in vem, da je to povedal še drugim, in mnogi so se mi smejali.***

Sprva sem zaradi tistega godrnjanja trpel; pozneje pa je zaradi tega v mojem srcu pognala ljubezen do svetega očeta, manj španska – ljubezen, ki vzklije iz navdušenja –, vendar mnogo trdnejša, ker se rodi iz premišljevanja: bolj teološka in zato globlja. Odtlej imam navado reči, da sem v Rimu izgubil nedolžnost, in ta anekdota je bila v

veliko korist moji duši (*Pismo* 7. 10. 1950, št. 19).

[25] *Prav tam*, št. 53 in 54.

[26] Álvaro del Portillo, PR, str. 1262.

[27] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 119; in Francesco Angelicchio, *Sum.* 3505.

[28] Álvaro del Portillo, PR, str. 1262.

[29] Luigi Tirelli, RHF, T-06143, str. 1258.

[30] Prim. Alberto Taboada del Río, RHF, T-03358, str. 1338.

[31] Prim. Mario Lantini, PR, str. 471.

[32] Prim. Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum.* 5210.

[33] Prim. Mario Lantini, PR, str. 519. Tretjega januarja popoldne so v Loreto prispeli oče, Álvaro, Salvador Moret Bondía in Ignacio Sallent

Casas. V cerkvi, znotraj ograde z nazareško hišico, so opravili premišljevalno molitev. Ko so prišli iz svetišča, je oče vprašal Álvara:

Kaj si rekel Mariji? »Želite, da vam povem?« In na očetovo pritrdilno kretnjo je dejal: »Ponovil sem isto kot vedno, ampak kot bi bilo prvikrat. Rekel sem ji: Prosim te, kar te prosi oče« (AGP, P01 1977, str. 931).

Ko je Jesús Urteaga nekoč vodil meditacijo v študijskem centru Diego de León, je povedal to anekdoto in navzoče spodbujal, naj v molitvi pogosto spremljajo očeta na ta način.

Zdi se mi zelo dobro, kar si povedal, mu je pozneje dejal Jožefmarija. ***To pogosto ponavljam*** (Jesús Urteaga Loidi, RHF, T-00423, str. 72).

^[34] Prim. *Poročilo o potovanju ustanovitelja Opus Dei po severu Italije (11.–16. 1. 1948)*, RHF, D-15692.

[35] Pismo članom Generalnega sveta, EF-480118-1; prim. tudi Pismo članom Dela v Veliki Britaniji, EF-480119-3.

[36] Pismo kardinalu Alfredu Ildefonsu Schusterju OSB, EF-480120-1. Temu je priloženo še eno pismo (prim. EF-480120-2), v katerem prosi za dovoljenje za odprtje študentskega doma v Milanu.

[37] AGP, oddelek Apostolska širitev, Italija, V, fasc. 164, št. 513.

Ostium magnum et adversarii multi – velika [so] vrata za delovanje, pa tudi nasprotnikov je veliko (prim. 1 Kor 16,9).

[38] Juan Udaondo pričuje, da je večkrat imel priložnost govoriti s kardinalom Schusterjem, benediktinskim redovnikom, ki je svoje besede o msgr. Escriváju sklenil takole: »S kom bi lahko primerjal vašega ustanovitelja? S svetim

Benediktom, na primer« (prim. Juan Udaondo Barinagarrementería, *Sum.* 5037); in Ernesto Juliá Díaz (*Sum.* 4261) pripoveduje, da je kardinal Schuster monsinjorja Escrivája opisal kot »pravega božjega moža, ki je bil po božji previdnosti poklican, da v krščanski duhovnosti za vedno pusti globoko brazdo«.

[³⁹] Prim. Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-480616-1.

[⁴⁰] Pismo, EF-480616-8.

[⁴¹] Prim. *Poročilo o potovanju v Catanio (18.–23. 6. 1948)*, RHF, D-15447.

[⁴²] Francesco Ricceri, RHF, T-15013, str. 1. Razumljivo je, da župnik tistih besed ni vzel resno, saj je takrat prestajal težko obdobje, pravi msgr. Álvaro del Portillo: »Pri vplivnih ljudeh ni užival naklonjenosti in trpel je zaradi nerazumevanja« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 857).

Juan Udaondo pripoveduje o srečanju leta 1957, ko je bil Francesco Ricceri še župnik v Catanii: »Nekega dne me je ustavil na ulici, me sprejel v avto in mi dejal: 'Izpolnila se je očetova prerokba.' 'Katera prerokba,' sem ga vprašal. Pojasnil mi je, da mu je leta 1948, ko je v spremstvu monsinjorja Umberta Dionisija obiskal Catanio, rekel: **Ti boš postal škof**. In ravno tistega dne leta 1957, natanko devet let po napovedi, je bilo naznanjeno njegovo imenovanje za škofa« (prim. Juan Udaondo Barinagarrementería, *Sum.* 5109). Msgr. Francesco Ricceri je leta 1957 prejel škofovsko posvečenje in bil imenovan za ordinarija *prelature nullius Santa Maria del Mela*; leta 1961 je bil premeščen v škofijo Trapani. Umrl je 28. 7. 1980. Prim. tudi Pismo monsinjorju Francescu Ricceriju, EF-480707-1.

[43] Pismo članom Generalnega sveta, EF-480218-1.

[44] *Prav tam.*

[45] Pismo, EF-480304-2.

[46] Pismo iz Molinovieja (Ortigosa del Monte, Segovia) članom Dela v Rimu, EF-480718-3.

[47] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 125.

[48] Prim. *prav tam*, str. 129.

[49] *Pot*, št. 813.

[50] Jesús Urteaga Loidi, RHF, T-00423, str. 70.

[51] *Pot*, št. 816.

[52] Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 126.

[53] Pismo iz Molinovieja (Ortigosa del Monte, Segovia), EF-480915-1.

[54] Na tistem *delovnem tednu* so v miru pregledali izkušnje, zbrane v

zadnjih letih, uredili gradivo, in potem ko je o tem premislil v svoji osebni meditaciji – pričuje msgr. Álvaro del Portillo –, ga je uporabil pri vodenju Dela (prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 932). Prvi *delovni tedni* – ki so jim takrat rekli *študijski tedni*, kot že omenjeno – so bili organizirani marca in avgusta 1940.

Na *delovnem tednu* v hiši Los Rosales sta očeta spremljala dva duhovnika (Álvaro in José María Hernández Garnica), ki sta pomagala pri vodenju, organizaciji in sestavljanju zapisnikov. Teme, ki so jih obravnavale udeleženske tistega komaj tridnevnega srečanja, so bile: izobraževanje članic Dela, apostolski cilji, širjenje v druge države idr. (prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 136).

[55] Luigi Tirelli, RHF, T-06143, str. 1259; prim. tudi Mario Lantini, *Sum.* 3607.

[56] RHF, AVF, 6. 1. 1949.

[57] *Prav tam.*

[58] Prim. Mario Lantini, *Sum.* 3607; Luigi Tirelli, *Sum.* 4532; Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum.* 5202.

[59] V mesecih od februarja do junija 1949 se je nabralo 76 potovanj. Največkrat (enajstkrat) obiskano mesto je bilo Milano. Kmalu so prišli prvi poklici in počasi so se v teh mestih odpirali centri Opus Dei: Palermo (1949), Milano (1949), Neapelj (1952), Catania (1955), Bologna (1956), Verona (1959–1960), Bari (1962–1963), Genova (1971). Prim. Mario Lantini, *Sum.* 3607.

[60] Pismo iz Madrida, EF-490228-1; tudi Pismo članom Generalnega sveta, EF- 490614-1.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/3-ura-boga/](https://opusdei.org/sl-si/article/3-ura-boga/) (6. Avg. 2025)